

REDAKCIJAS SLEJA

Liekas jaunais gads tikko kā iesācies, bet jau manāms, ka tas strauji rit uz priekšu. No rītiem vēl jūtams dzestrs aukstums. Leduspuķes uz logiem pamazām novīst, un biežā sniega sega strauji kūst.

Katrs no mums šo gadu iesāka ar jaunām iecerēm - katram tās ir atšķirīgas. Kāds jau sapņo par vasaras siltajām dienām, kāds apņēmis vairāk pievērst uzmanību mācībām, bet citam šis ir nopietns pārbaudījumu laiks - it īpaši vidusskolēniem, kuri zina, ka eksāmeni vairs nav aiz kalniem. Bet 7., 8. un 10. klases var atpūties un uzelpot, zinot, ka šogad eksāmeni viņus vēl negaida.

Dienas kļūst garākas, un saules stari caur skolas logiem ieplūst mums tik

labi pazīstamajās telpās. Janvārī 10.klases devās atbalsīt sportistus Smecceres silā. Februārī mēs dejojām Valentīndienas ballē. Jaunas zināšanas guva arī tie, kuri apmeklēja izstādi „Skola 2026” Kīpsalā. Braši nodejojām Aerobikas festivālā. Un nevar arī aizmirst par Žetonu vakaru.

No rītiem var dzirdēt, kā putni čivina skaistas dziesmas. Gaiss kļūst vieglāks un domas gaišākas. Laiks skrien ātri, šķiet, tikko svinējām jauno gadu, bet jau domās tuvojamies vasarai un jauniem piedzīvojumiem.

Foto no personīgā arhīva
Laura Pavlovskā (11.c)

Brīvprātīgā darba pieredze

Šī gada ziemā, 12.-17.janvārī, IBU Junioru kauss norisinājās Smecceres silā, Madonā, un tajā aktīvi iesaistījās arī Madonas Valsts ģimnāzijas 10.klašu skolēni, darbojoties kā brīvprātīgie. Tā bija iespēja piedalīties starptautiskā sporta pasākumā un iegūt pieredzi, kas atšķiras no ikdienas skolas gaitām. Skolēni pēc uzticētajiem pienākumiem tika sadalīti vairākās grupās.

Daļa atradās šautuvē, kur uzmanīgi sekoja līdz katra biatlonista šāvieniem - cik reizes tika šauts un cik trāpījumi bija precīzi. Šis darbs prasīja koncentrēšanos un atbildību, jo viss notika ļoti ātri. Sākumā bija jūtams satraukums, taču ar laiku skolēni ieguva lielāku pārliecību par savām spējām.

Citi darbojās kā trases sargi, rūpējoties par to, lai sacensību laikā trasē neatrastos nepiederošas personas. Viņiem bija jābūt vēriņiem un gataviem nepieciešamības gadījumā uzrunāt skatītājus. Šī pieredze palīdzēja attīstīt drosmi, komunikācijas prasmes un spēju uzņemties atbildību.

Vēl daļa palīdzēja sagatavot trasi - uzstādīja norobežojumus, pārvietoja aprīkojumu un rūpējās, lai viss būtu gatavs startiem.

Brīvprātīgais darbs ļāva ieraudzīt, cik daudz darba notiek sacensību „aizkulisēs” un cik nozīmīga ir katra palīga loma, lai sacensības noritētu veiksmīgi.

Īpaši vērtīga pieredze bija iespēja komunicēt angļu valodā ar biatlonistiem no dažādām valstīm. Skolēniem tā bija iespēja praktiski pielietot skolā apgūtās zināšanas, pārvarēt nedrošību un iepazīt citus jauniešus no pasaules.

Nedēļas laikā skolēni ieguva ne tikai jaunas zināšanas par biatlonu un sacensību organizēšanu, bet arī pieredzi komandas darbā, disciplinā un savstarpējā sadarbībā. Daudzi atzina, ka šis bijis aizraujošs un noderīgs piedzīvojums, ko viņi labprāt atkārtotu arī nākotnē.

Foto no facebook.com
Sindija Kolomeģina (10.c)

ĪSZIŅAS

- Janvāra sākumā 10.klašu skolēni iesaistās brīvprātīgajā darbā, palīdzot IBU Junioru kausa organizēšanā Smecceres silā.
 - Februāris nav tikai ziemas aukstākais mēnesis - tas ir arī laiks, kad vairāk domājam par draudzību, cieņu, pateicību, tāpēc februārī ģimnāzijā tika organizētas dažādas Valentīna dienas aktivitātes.
 - 18.februārī ģimnāzijas gaitenī tirdziņā savu paveikto prezentē 18 mūsu skolas SMU.
 - 19.februārī - kustība, enerģija un šovs! 10.-12.klases spridzina Aerobikas festivālā.
 - Dzīve kā filma, 12.klašu skolēni kā tās varoņi. 27.februārī aizvadīts Žetonu vakars.
 - 4.martā četras Madonas Valsts ģimnāzijas komandas Kalpaka kausā. 9.b klases komandai 1.vieta, 10.-12.klašu komandām 1.,3.vieta.
 - No 2. līdz 6. martam Erasmus aktivitātēs Madonas Valsts ģimnāzijā viesojas portugāļi.
 - 4.martā Ūdens dienā ģimnāzijā 10 komandas no 7 Madonas novada skolām pierādīja savas zināšanas un radošumu, atgādinot, cik būtisks ir ūdens mūsu dzīvē.
 - Baudot pavasara saulīti un putnu dziesmas, aizvadīts skolēnu pavasara brīvlaiks. Laiks noslēguma darba cēlienam!
 - 26.martā jau atkal uz pasākumu „Nevienu nav viens” Madonas Valsts ģimnāzijā pulcēsies Valsts ģimnāziju Skolēnu pašpārvalžu komandas.
 - 27.martā pie sevis draugus uz kopīgu sadanci ciemos aicina ģimnāzijas deju kolektīvs „Vidzemīte”.
- Viviāna Ribakova-Roledere (12.a)**

Mērķis. Darbs. Rezultāts.

Ko nozīmē darīt vairāk nekā tikai „minimumu”? Kā atrast savu īsto ceļu? Un kā skolas laikā pārvērst idejas reālos projektos, kas pelna naudu? Par savu pieredzi uzņēmējdarbībā, izaicinājumiem un mērķiem uz interviju aicināju 12.b klases skolēnu **Juri Čelapīteru**.

Pastāsti īsumā, ar ko Tu šobrīd nodarbojies?

- Šobrīd savu laiku dalu starp skolu un visām lietām, kas notiek ārpus tās. Paralēli mācībām turpinu attīstīt savu esošo projektu *Blum*, kā arī gatavojos uzsākt jaunu biznesu- *Loop Agency*. Mans mērķis ir izmantot skolas laiku maksimāli lietderīgi, ne tikai mācoties teoriju, bet arī vidusskolas gados gūt jau darba pieredzi un reālus rezultātus.

Ar kuru sasniegumu vai projektu Tu lepojies visvairāk?

- Grūti nosaukt vienu konkrētu lietu, ar ko es leposos visvairāk. Manuprāt, katram projektam vai sasniegumam, pie kura esmu strādājis, tajā brīdī bija sava nozīme. No katra tobrīd es spēju gūt jaunu un neatkārtojamu pieredzi. Tomēr, ja būtu jāizceļ viens, tad tas noteikti būtu *Blum*. Kopā ar klasesbiedriem Akselu Vuhtu un Montu Mālnieci piedalījāmies vairākos skolēnu mācību uzņēmumu (turpmāk SMU) konkursos un pagājušogad ieguvām arī titulu „2025. gada labākais SMU”, par ko esmu ļoti gandarīts. Liels pagodinājums novembrī bija arī saņemt Sudraba gaiļa balvu, kas savā ziņā bija novērtējums tam darbam, kas tika ieguldīts pēdējos gados. Taču, ja godīgi, svarīgākais man nav tikai pats rezultāts vai balva. Daudz vērtīgāka ir pieredze. Iespēja satikt uzņēmējus, kam tu vēlies līdzināties. Prezētēt savas idejas, reizēm arī kļūdīties un no tā mācīties.

Kā Tu nonāci līdz uzņēmējdarbībai? Vai bija kāds konkrēts brīdis vai iedvesma?

- Kopš bērnības atceros, ka man patīk nauda. Nauda man patīka nevis naudas pēc, bet tā iemesla dēļ, kādas iespējas tā varēja man dot. Tikai ar nieka pāris *Euro* skolas bufetē es varēju nopirkt kartupeļu salmiņus un saldajā vēl *Milka* šokolādes tāfelīti. Tajā brīdī dzīve šķita izdevusies. Taču ātri vien sapratu, ka prasīt ik dienu vecākiem naudu čipsiem un šokolādēm nav tā ilgtspējīgākā biznesa stratēģija, tāpēc nācās pašam domāt, kā nopelnīt. Un labākais veids, kā to izdarīt, bija Mārtiņdienas tirgus. Vēl joprojām atceros tās milzīgās vafeļu plātes ar šokolādi un iebiezināto pienu. Saldos un sāļos popkornus plastmasas glāzēs un māsas sapītās rokassprādzes, par kurām diemžēl beigās bija jāatdod komisija par darbu. Katru gadu līdz 4. klasei tas atkārtojās, un katru gadu kasē savācās virs 50 eiro. Manuprāt, pēc tirdziņa nākamās pāris mēnešus es viens pats varēju nodrošināt skolas bufetes ekonomisko uzplaukumu. Var teikt, ka tur arī sākās mana pirmā uzņēmējdarbības pieredze.

Vai ir bijuši brīži, kad gribējās padoties? Kas palīdzēja turpināt?

- Noteikti, un tādu brīžu ir bijis daudz. Katrā projektā agrāk vai vēlāk pienāks brīdis, kad kaut kas noies *greizi*. Ideja nestrādā, kā tika cerēts, vai vienkārši viss kļuvis pārāk sarežģīti. Un, loģiski, tādos brīžos vieglākais ko darīt, būtu vienkārši visu nolikt malā un teikt: „Nu, labi, pamēģināju, nesanāca, padošos.” Taču šādos brīžos, kas man palīdz vislabāk pārkāpt

tādām sienām, ir atcerēties sākumu, kāpēc tas tika vispār iesākts. Ja ideja vēl joprojām šķiet interesanta, un sajūta, ka tur vēl kaut kas var sanākt, nepamet, tad noteikti vajadzētu iedot otro iespēju un pamēģināt vēl vienu reizi. Un bieži vien pēc šādām reizēm arī sāk parādīties pirmie rezultāti. Lēni un, iespējams, mazi rezultāti, bet tomēr rezultāti.

Kas Tevi visvairāk motivē darīt vairāk nekā „minimumu”?

- Darīt „minimumu” lietās, kas mani aizrauj, nekad nav bijis interesanti man. Ja arī es uzņemos ko darīt, tad mana filozofija vienmēr ir bijusi, ka vajag būt labākam, lai, atskatoties uz paveikto, pašam būtu sajūta, ka no tā tiešām bija jēga. Un, protams, tās ir arī sacensības ar sevi. Mēģināt katru reizi izdarīt nedaudz labāk nekā iepriekš. Ja jau var izdarīt vairāk nekā minimumu, tad kāpēc gan to nedarīt.

Kas, Tavuprāt, atšķir tos, kuri dara, no tiem, kuri tikai plāno?

- Tie, kuri tikai plāno, parasti arī turpina plānot. Plānot pats par sevi nav slikti. Patiesībā tas pat ir ļoti svarīgi. Taču tikai plānojot, var arī visu dzīvi palaist garām. Gaidīt ideālo brīdi, ideālo projektu vai ideālos apstākļus un beigās tā arī neko neizdarīt. Manuprāt, labākais vienmēr ir bijis vienkārši sākt. Sākt bez perfekta plāna, bez ideāliem apstākļiem un negaidīt perfekto brīdi, bet vienkārši mēģināt un mācīties procesa laikā. Lielākā daļa lietu tāpat vien kļūst skaidras tikai tajā brīdī, kad sāk tās darīt pa īstam.

Ko Tev nozīmē līderība? Kāds, Tavuprāt, ir labs līderis?

- Līderība nav tikai par vadīšanu vai titulu. Tā vairāk ir par atbildību un spēju uzņemties iniciatīvu. Labs līderis nav tas, kurš vienkārši pasaka, kas jādara. Līderis ir tas, kurš pats ar savu piemēru rāda, kas jādara. Taču līderim jāsaprot, ka viens pats neko lielu nespēs izdarīt. Tāpēc svarīgi ir uzticēties savai komandai, dalīt darbus un ļaut cilvēkiem izpausties, darot to, kas viņiem patīk un sanāk vislabāk. Tieši tad arī rodas labākie rezultāti.

Kādi ir Tavi mērķi šim gadam?

- Būšu godīgs, man īsti nepatīk runāt par saviem mērķiem un ambīcijām. Vienmēr esmu uzskatījis, ka darbi runā skaļāk par vārdiem. Tomēr, ja nedaudz jāpacel aizkars uz nākotnes plāniem, tad pēc ģimnāzijas plānoju doties studēt Latvijas Universitātes Datorikas fakultātē. Paralēli pirms studijām gribētu pacelt *Blum* nākamajā līmenī un izveidot arī jaunu uzņēmumu *SIA Loop Agency*. Augstskolas laikā noteikti centīšos izmantot pēc iespējas vairāk iespēju, ko tā piedāvā. Dažādas atbalsta programmas jaunajiem uzņēmējiem, projektus un, ja būs iespēja, arī studiju apmaiņas.

Ja Tev būtu jāpasaka viena doma vai citāts, kas tevi motivē, kas tas būtu?

- Visiem ieteiktu noskatīties Youtube 2005.gada Stīva Džobsa runu Stenfordas absolventiem. Ne tikai tāpēc, ka tā ir izcili sarakstīta un norunāta, bet tāpēc, ka tur ir citāts, pēc kura es vados „Stay hungry. Stay foolish.” Šis citāts ir perfekts, jo tas īsi un precīzi raksturo attieksmi, ar kādu jāuztver dzīve. „Stay hungry” jeb „paliec izsalcis” nozīmē vienmēr saglabāt vēlmi augt, mācīties un sasniegt vairāk. Neapstāties pie pirmā rezultāta un nekad nejūties tā, it kā jau viss būtu sasniegts.

Savukārt „Stay foolish” jeb „paliec mulķis” nozīmē nebaidīties mēģināt lietas, kas var šķist neierastas vai pat trakas. Daudzas idejas sākumā citiem var likties nereālas vai pat mulķīgas, taču bieži vien tieši tās arī kļūst par kaut ko lielu. Ja cilvēks vienmēr darītu tikai to, kas ir pilnīgi droši un saprotami, tad noteikti viņš vēl joprojām sēdētu kokā.

Ar kādu novēlējumu saviem skolas biedriem Tu vēlētos noslēgt šo interviju?

- Es novēlu nebaidīties un mēģināt. Dažreiz cilvēks neapziņoties pats sev uzliek lielākos ierobežojumus, domājot, ka

tas ir pārāk grūti vai neiespējami. Patiesībā, viss vienmēr ir tikai viena soļa attālumā - sapnis, ideja, mērķis. Tāpēc skolas laiks ir šim labākais. Var eksperimentēt, izmēģināt daudz dažādu lietu, un saprast, kas patiešām interesē. Nav obligāti visam uzreiz jāsanāk, izgāzties arī ir jānāk. Tāpēc jau arī šīs neveiksmes bieži vien iemāca daudz vairāk nekā lielās uzvaras. Galvenais ir vienkārši darīt, jo veiksmē parasti vienmēr atnāk pie tiem, kas ir pārāk aizņemti, lai to sagaidītu.

Foto autors Agris Veckalniņš, madona.lv
Artūrs Audže (12.b)

Līdzfinansē
Eiropas Savienība

Lieliska kompānija

Šī mācību gada sākumā Madonas Valsts ģimnāzijas skolēnu grupa devās Erasmus+ mobilitātē uz Portugāli. Savukārt no 2. līdz 6. martam ģimnāzija uzņēma atbildes vizītē sešus skolēnus un divus skolotājus no Portugāles pilsētas Leirijas skolas Agrupamento de Escolas Henrique Sommer.

Vizītes laikā portugāļu jaunieši iepazinās ar mūsu skolas ikdienu un Madonas pilsētu, kā arī tikās ar Madonas novada domes priekšsēdētāju Agri Lungeviču. Kopā tika izzināts Latvijas kultūrvēsturiskais mantojums – apmeklēja Cesvaines pils un Cēsu viduslaiku pils, kā arī piedzīvota aizraujoša nodarbība Kosmosa izziņas centrā.

Lai gan Latvijā jau bija jūtama pavasara tuvošanās, vislielāko sajūsmu viesos raisīja sniegs. Portugāļu jaunieši ar lielu sajūsmu pikojās, veidoja sniega eņģelus un izmēģināja distanču slēpošanu Smeceres silā kopā ar olimpieti un skolas absolventi Kitiju Auziņu.

Viesi dzīvoja ģimnāzistu ģimenēs, tāpēc arī vakari tika pavadīti kopā, apmeklējot basketbola spēli, gatavojot vakariņas, spēlējot galda spēles un pat baudot latvisku pirts vakaru.

Savā pieredzē dalās 11.b klases skolniece **Paula Sināte**: „Samērā spontāni piekritu uzņemt savā ģimenē portugāļu jaunieši, un, tuvojoties viņu ierašanās dienai, pat mazliet nožēloju savu izvēli. Tomēr nožēlai nebija pamata – pavadīt nedēļu ar dienvidniekiem bija liels prieks. Šie cilvēki bija atvērti, laipni, un kopā mēs, latvieši un portugāļi, labi pavadījām laiku. Gan runājām, devāmies kopīgās ekskursijās, gan kopīgi vakariņojām. Izveidojās lieliska kompānija, un jaunie draugi aicina mūs ciemoties arī pie viņiem.”

Arī 9.b klases skolēns **Kristers Dunda** Erasmus+ pieredzi vērtē ļoti pozitīvi: „Iespēja iepazīt jauniešus no Por-

tugāles bija lieliska. Nedēļa, kurā varēja paņemt pauzi no ikdienas darbiem un iepazīt citus cilvēkus, bija sava veida darbs un atpūta. Man ļoti patika, ka gan latvieši, gan portugāļi ir ļoti atvērti, manuprāt, tik apvienotu un gatavu piedzīvojumiem kompāniju es nebiju sen piedzīvojis. Erasmus projektā esmu iepazinis jaunus cilvēkus gan no Latvijas, gan no Portugāles. Es esmu sapratis, ka labas kompānijas joprojām

pastāv, ir tikai jāatrod pareizie cilvēki. Es varu teikt, ka Erasmus pieredze palīdzēja man parādīt citiem cilvēkiem savu īsto personību, jo pamatā viens par otru neko daudz nezina – jām un varējām brīvi izpausties.”

Agate Liepiņa (10.b) par Erasmus pieredzi un drosmi uzdrīkstēties: „Sākumā man bija ļoti bail uzņemt portugāļi savā mājā, taču beigās bija grūti atvadīties no jaunajiem draugiem. Šī nedēļa pagāja ļoti ātri, ar daudz jaukiem un izklaidējošiem piedzīvojumiem kopā. Katram iesaku pārkāpt savām šaubām, jo tas, ko es piedzīvoju šajā nedēļā, paliks man ilgi atmiņā, gan kā mazs izaicinājums, gan kā jautri pavadīts laiks.”

Vizītes laikā skumji bija dzirdēt stāstu par Portugālē piedzīvoto janvāra viesuļvētru, kurā ļoti cietusi Agrupamento de Escolas Henrique Sommer skola, kurā vēl rudens pusē viesojāmies. Šobrīd mācības šajā skolā notiek speciālos konteineros.

Neskatoties uz izaicinājumiem, Erasmus+ projekts devis skolēniem iespēju iegūt jaunus draugus, paplašināt redzesloku un piedzīvot neaizmirstamus mirkļus, kas noteikti paliks atmiņā vēl ilgi.

Foto no projekta dalībnieku arhīva
Projekta komanda

Svarīgi nepalikst malā

Mēs visi zinām, kas notiek Ukrainā – jau četri gadi kopš Krievijas pilna mēroga iebrukuma Ukrainā. Ziņas par to runā katru dienu, un reizēm šķiet, ka tas viss notiek kaut kur tālu un mūs īsti neskar. Bet patiesībā tie ir cilvēki, tieši tādi paši kā mēs. Tur ir bērni, kuriem šobrīd nav iespējas mierīgi iet uz skolu, un ģimenes, kurām vairs nav savu māju.

Es domāju, ka mums kā skolēniem ir svarīgi saprast – mēs neesam par mazu, lai kaut ko mainītu. Mēs nevaram apturēt karu, bet mēs varam palīdzēt tiem, kuriem tagad iet grūti.

Mūsu skolā februārī notika labdarības akcija, kurā tika vākti ziedojumi Ukrainai. Reizēm šķiet, ko tad mans zie-

dojums mainīs? Bet iedomājieties, ja katrs mūsu skolas skolēns atnes kaut vienu noderīgu lietu, tas jau ir vesels kalns ar palīdzību! Tika savākts daudz lietu, kas cilvēkiem Ukrainā palīdz izdzīvot un nedaudz sasildīties: pārtika (ātri pagatavojamās nūdeles, tēja, kafija, enerģijas batoniņi, rieksti un konservi, higiēnas preces (mitrās salvetes (tās ir ļoti svarīgas, jo ne visur ir ūdens), ziepes, zobu pasta), jaunas siltās zeķes un cimdi, gaismai – kabatas lukturīši un baterijas.

Mums Latvijā ir paveicies, ka varam no rīta celties drošās mājās un nākt uz skolu bez bailēm. Dalīsimies tajā siltumā, kas mums ir, ar tiem, kuriem tā šobrīd trūkst. Būsim drosmīgi un izpalīdzīgi!

Roberts Gusts Grasis (7.a)

Saņemties!

„Saņemties!” – tā ir traumatologa ortopēda un Madonas Valsts ģimnāzijas absolventa **Andra Levja** atbilde uz jautājumu „Ko ieteiktu ģimnāzistiem, kas jūt motivācijas trūkumu un vēlmi padoties?”. „Tik viegli kā tagad nebūs, visdrīzāk, nekad dzīvē, tā kā – saņemties pierast pie regulāra darba, pierast pašiem parūpēties par sevi un savām sekmēm, panākumiem. Iemācīties atrast motivāciju, kad tādas nav, jo grūti ir būt, piemēram, labam traumatologam, un grūti ir arī būt kādam, kas dzīvo uz ielas. Tāpēc izvēlieties savu „grūti” prātīgi!”

Andris – čakls, neatlaidīgs un ambiciozs reālists, kas darīs visu, kas viņa spēkos, lai sasniegtu vēlamu un nonāktu pie uzstādītā mērķa – iestājas Madonas Valsts ģimnāzijā 10.klasē un ātri vien saprata, ka šeit mācās tiešām motivēti cilvēki, kuri savā dzīvē grib kaut ko sasniegt, un strādā skolotāji, kuri nav vienaldzīgi pret skolēniem un to izglītību. Pēc ģimnāzijas pabeigšanas viņš turpināja mācīties Rīgas Stradiņa universitātē. Pēc 6 gadu mācīšanās medicīnas fakultātē turpināja studijas rezidentūrā. Andra gadījumā tā ir traumatoloģija ortopēdija. Traumatologs ortopēds ir ārsts, kurš specializējas kaulu, locītavu, muskuļu, cīpslu un saišu traumām (traumatoloģija) un hronisku slimību (ortopēdija) diagnostikā, ārstēšanā un profilaksē. Ikdienā pacienti jāapskata, jāoperē, jākonsultē un jāārstē. Pēdējā mācību iestāde, kurā Andris mācījās, bija Latvijas Universitātes tālākizglītības fakultāte.

„Ģimnāzijas laiki bija labi laiki, mācībās tika ielikti pamati visās eksaktajās jomās (jo biju dabaszinību klasē). Man bija gana viegla galva, līdz ar to man nebija stipri daudz laika, darba, rūpju jāvelta mācībām, kas gan studiju gados krasi mainījās. Kursā bijām 3 cilvēki no ģimnāzijas, un nevienam īsti tālāk nebija problēmu mācībās, tā kā tie pamati, lai varētu startēt kādā no Latvijas lielajām augstskolām, manuprāt, tiek ielikti ļoti labi. Tagadējiem un nākotnes ģimnāzistiem noteikti ieteiktu izbaudīt laiku ģimnāzijā, jo tik viegli un labi, kā tagad, visdrīzāk, nebūs nekad. Augstskolā nevienam nein-

teresē, kas tu esi, kādas tev ir atzīmes, tevi vienkārši atskaita. Nevienam nenāk prasīt, vai tu otrreiz uzrakstīsi kolokviju, eksāmenu vai vēl kaut ko. Ar pirmo reizi viss jāizdara ideāli. Tādā ziņā ģimnāzija ir tāda vieta, kur par tevi parūpējas un mēģina iemācīt visiem, nu, lai vismaz kaut kas paliktu galvā.”

No skolas laika absolventam visvairāk pietrūkst „haļavas”. Tāda laika viņam tagadējā dzīvē vairs vispār neesot. Visi skolas pasākumi, aktivitātes, pulciņi, draugi, brīvība. „Visiem šķiet, ka tu izaugsi liels un tad tikai viss sāksies, bet, īstenībā, tā brīvība, kas ir skolas gados, tā pēc ģimnāzijas arī beidzas. Pienāk klāt citi darbi un pienākumi, kas aug apmērā, paņem stipri vairāk tavu resursu kā pašlaik MVĢ.” Pašam Andrim, mācoties ģimnāzijā, vislabāk patika laboratorijas darbi bioloģijā pie skolotājas Līgas Ragaines, kura bija arī klases audzinātāja. Ļoti patika skolotājas Maritas Kazakevičas stundas, viņa pasniedza vēsturi. Pie viņas vienmēr esot bijis interesanti, pat ja vēsture, pēc Andra domām, nebija stipri interesants priekšmets. Spilgtas atmiņas esot no Vijas Bebrisas stundām, kur daudzkreiz tika darītas blēņas, kuru rezultātā viņš ticis pārsēdināts uz priekšas soliēm.

Tos, kas nākotnē, tāpat kā Andris, vēlas studēt medicīnu, Andris brīdina: „Padomājiet kārtīgi, vai jūs esat kam tādām gatavi. Jo tas ir dzīvesveids, tā nav tikai profesija. Tā ir māksla, arods un zinātne reizē. Un tas no tevis paņem daudz. Daudz tavu resursu, daudz negulētu nakšu, pazuadētu nervu ar dežūrām un augsto stresa līmeni, neregulāru ēšanu un gulēšanu. Ar laiku tu notrulinies – skaties uz daudzām lietām stipri savādāk nekā kāds, kas nav mediķis. Bet, protams, katram darbam ir sava garoziņa.”

Uz jautājumu „Kas ir Tava motivācija turpināt doties uz priekšu, augt?” ārsts atbild: „Tas, ka gribas dzīvē brīvību un dzīvot vieglāk. Un tagad, kādu laiku jau, arī mana meita Ulla – lai viņai būtu laba, noteikti vieglāka, dzīve nekā man.”

Andris patiesi aicina skolēnus izbaudīt šo bezrūpīgo, ātri izgaistošo, taču arī neaizmirstamo laiku skolā. Bet, lai nezaudētu skatu un tieksmi uz mērķiem, viņš piekrodina: „Visa pamatā ir darbs. Bez darba nav ne ceļojumu, ne atpūtas, ne skaistas mašīnas, mājas un visa pārējā dzīvē. Kā arī – nepadodies. Ja tu kaut ko esi izdomājis darīt, tad pie tā arī pieturies un ej uz savu mērķi. Dari to pilnīgi neatkarīgi no tā, vai esi piekusis, „nobesījies”, nostresojies, negulējis vai neēdis – ir vienkārši jāiet un jādarbo. Arī dienās, kad absolūti negribas darīt. Galvenais ir saņemties.”

Foto no Andra personīgā arhīva
Anna Reitere (9.b)

Kur mācīties tālāk?

Madonas Valsts ģimnāzijā mācās atbildīgi, gudri, mērķtiecīgi un centīgi skolēni, un katrs no šiem skolēniem vēlas veidot sev labu karjeru nākotnē. It īpaši tas svarīgi 11. un 12.klašu skolēniem, kuriem izvēle, par ko vēlos kļūt un kur mācīties tālāk, ir pavisam tuvu. Šajā rakstā piedāvājam dažus karjeras izvēles variantus.

Viena no visbiežāk izvēlētajām profesijām, kuru skolēni norāda, ir ārsts. Ārsta profesiju var studēt Rīgas Stradiņu universitātē (RSU) vai Latvijas Universitātē (LU), Medicīnas fakultātē. Kopumā, lai kļūtu par ārstu, ir jāstudē aptuveni 9-10 gadus—6 gadi universitātē un 3-4 gadi rezidentūrā. Ja vēlas kļūt par ārstu, tad jau ģimnāzijas laikā nopietni jāapgūst tādi mācību priekšmeti kā bioloģija, ķīmija, matemātika un arī fizika. Lai veiksmīgi iestātos augstskolā, vidējām atzīmēm noteikti ir jābūt no 8 līdz 10 ballēm.

Ļoti bieži skolēni pēc 12.klases vēlas apgūt advokāta profesiju. Šo profesiju ir iespējams studēt Latvijas Universitātē (LU), Juridiskajā fakultātē, Rīgas Stradiņa universitātē (RSU), biznesa augstskolā „Turība”, Daugavpils Universitātē (DU) un Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmijā (RTA). Visās minētajās augstskolās studiju ilgums ir 5-6 gadi. Lai kļūtu par advokātu, vidējām atzīmēm skolā ir jābūt no 7 līdz 10 ballēm, īpaši svarīgi tādos mācību priekšmetos kā latviešu valoda, vēsture, matemātika un svešvaloda.

Izvēlēties savu nākotnes profesiju nav viegli, taču svarīgi ir sekot savām interesēm, spējām un mērķiem. Jo agrāk skolēni sāk domāt par savu karjeru, jo pārliecinātāki un sagatavotāki viņi būs nākotnei.

Sonora Viņaude (8.b)
Sofija Bakmane (8.b)

Starptautisko dzimtās valodas dienu atzīmējot

Kopš 1999. gada, kad UNESCO izveidoja valodas piemiņas dienu, 21.februārī visā pasaulē tiek svinēta Starptautiskā dzimtās valodas diena. Tā tika izveidota ar mērķi veicināt izpratni par pasaules valodu un kultūru daudzveidību, jo liela daļa no pasaules valodām ir apdraudētas un vairums no tām var kļūt par mirušām valodām.

Latviešu valodas aģentūra (turpmāk tekstā LVA) ik gadu šai dienai par godu rīko radošo darbu konkursu. Šajā mācību gadā konkursa tēma, atzīmējot latviešu grāmatas piecsimtgadā, bija „Grāmatas stāsts - mūsu stāsts”. Konkursā tika saņemti ļoti liels pieteikumu skaits - 1009 radošie darbi: esejas, dzejoļi, domraksti un zīmējumi no Latvijas un latviešu skolām ārzemēs (540 literārie darbi un 469 zīmējumi). No katras skolas varēja iesūtīt tikai deviņus literāros darbus un deviņus zīmējumus, tas nozīmē, ka konkursa dalībnieku skaits bija daudz lielāks. Pēc žūrijas rūpīgā darba laureātu sarakstā tika sarindoti 88 skolēni no 57 skolām un 2 jauniešu interešu izglītības centriem. Laureātu pulkā biju arī es, 10.a klases skolniece Elīza Kurcalte (10.-12.klašu grupā par savu literāro darbu ieguvu atzinību), un 8.a klases skolnieks Edvards Bruzguls, kurš par savu zīmējumu 5.-9.klašu grupā ieguva 3.vietu.

Laureāti tika ielūgti uz konkursa apbalvošanas pasākumu, kas norisinājās 20.februārī Latvijas Nacionālajā bibliotēkā (turpmāk tekstā LNB), apmeklēju to kopā ar savu latviešu valodas un literatūras skolotāju Valdu Cakuli. Pasākuma vadība bija uzticēta aktierim Imantam Stradam. Pasākumu ar savām uzrunām atklāja LVA direktore Inita Vītola un LNB direktore Dagnija Baltiņa. Turpinājumā noklausījāmies bērnu grāmatu autores un mākslinieces Ilzes Skrastiņas lekciju „Kā top grāmata?”. Pieredzējām arī nu jau 19.skolēnu radošo darbu krājuma „Vārds, kas mīl, vārds, kas nogalina”, kurā apkopoti pagājušā gada konkursa dalībnieku darbi, atvērsanu. Izņemot konkursa “Vārds, kas mīl, vārds, kas nogalina” dar-

bus, tapušas arī labo vārdu kartītes „Mīlojošie vārdi. Tu man patīc, tu man ar!”. Pasākuma oficiālā daļa tika noslēgta ar konkursa laureātu apbalvošanu. Par māksliniecisku baudījumu rūpējās solists Markuss Rūtentāls un pianists Niks Freimanis.

Pēc oficiālās daļas mums, laureātiem, bija iespēja piedalīties četrās radošajās darbnīcās. Vecās rakstāmmašīnas darbnīcā kopā ar dzejnieci Litu Mežavilku izmēģinājām rakstīšanu ar rakstāmmašīnu, spēlējot visiem labi zināmo spēli „Klusie telefoni”. Darbnīcā „Daiļlasītāju slavas mirklis” uzklusējām režisora Valda Lūriņa padomus par dzejas runāšanu un uzstāšanos publikas priekšā. Viena no atmiņā paliekošākajām izcilā režisora atziņām: „Dzejolī ir jārūnā tā, it kā tu pats to būtu uzrakstījis.” Pēc tam kopā ar LNB muzejpedagoģēm devāmies uz Virtakas klasē notiekošo pastkaršu apdrukšanas darbnīcu, kurā katram bija iespēja ar zīmogu palīdzību radīt savu pastkaršu dizainu. Visbeidzot apmeklējām LVA Izglītības daļas metodiķes, latviešu valodas skolotājas Ivetas Miloslavskas vadīto Īgno tekstu darbnīcu, kurā tapušajās bezmotivācijas vēstulēs centāmies pamatot, kāpēc nevēlamies strādāt izlozētajā profesijā, un ar savas vēstules saturu attiecīgā veidā (miega pasaciņa, pārspīlēti dramatisks stils, ātrlasīšana vai reps) iepazīstināt pārējos.

Pasākums bija aizraujošs un jaunām zināšanām un patīkamām izjūtām piepildīts. Jāteic, ka arī nodrošinātā ēdināšana bija izcila.

Katram ir sava dzimtā valoda, un lielākajai daļai Latvijas sabiedrības tā ir latviešu valoda. Tomēr derētu aizdomāties, kā mēs pret to attiecamies. Vai valodu kopjam un lolojam, vai ļaujam tai nīkt, par to pārlieku nesatraucoties?

Fragments no Elīzas Kurcaltes literārā darba pievienots „Maģiskās” Literārajā lapā.

Elīza Kurcalte (10.a)

Barikādēm 35

Pirms 35 gadiem, 1991.gada janvārī, barikādes bija nevardarbīgas pretošanās posms Latvijas neatkarības atjaunošanas ceļā. Tās ilga no 13. līdz 26.janvārim, kad tūkstošiem cilvēku no visas Latvijas devās uz Rīgu, lai ar kailām rokām un smago tehniku aizstāvētu stratēģiski svarīgus objektus pret padomju varas mēģinājumiem gāzt likumīgo valdību. Tautai bija jānāk kopā, lai vienoti sargātu Latviju, Rīgu. Šis laiks Latvijas vēsturē vienmēr paliks atmiņā.

No visiem Latvijas novadiem, arī Madonas novada, cilvēki devās uz Rīgu ar autobusiem, traktoriem, smago tehniku, mašīnām ar piekabēm, kas bija pildītas ar balķiem, betona blukiem, šķembām. To visu vēlāk izmantoja barikāžu celšanā. Dienu un nakti pie iedegtajiem uguns kuriem tika dziedātas dziesmas, dejots, dalīti ēdieni un silta tēja.

Šogad, 28.janvārī, atzīmējot Barikāžu 35 gadadienu, pie Madonas Valsts ģimnāzijas viesojās Muzeobuss—mobils muzejs, kas brauc pa Latviju, piedāvājot skolēniem iespēju

iepazīt barikāžu laiku caur fotogrāfijām, stāstiem, cilvēku atmiņām un priekšmetiem.

Par saviem iespaidiem, viesojoties interesantajā muzejā, pastāstīja arī ģimnāzistes:

Evelīna Bakmane (11.c): „Kopā ar klasi es apmeklēju 1991.gada barikāžu muzeju „Muzeobuss”. Tur varēja apskatīt fotogrāfi-

jas un priekšmetus no barikāžu laika, kas lika padomāt par notikumiem. Telpā bija klusa un nopietna atmosfēra, kas atšķīrās no parastajām stundām skolā. Man patika, ka varēja izjust tā laika notikumu tuvumu.”

Linda Šķele (11.c): „Man ļoti patika apmeklēt Barikāžu muzeju, jo tas bija interesanti un izglītojoši. Es uzzināju daudz par Barikāžu laiku un dzirdēju mūsu pašu novadnieku piedzīvoto barikāžu laikā. Tas lika man aizdomāties par to, cik drosmīgi bija cilvēki. Manuprāt, tā bija ļoti vērtīga pieredze, ko mums deva skolas programma.”

Foto no 11.c klases arhīva
Laura Pavlovskā (11.c)

Sāc jau šodien: absolventu padomi un atziņas vieglākam startam augstskolā

Pāreja no ģimnāzijas uz augstskolu daudziem šķiet aizraujoša, bet vienlaikus izaicinoša. Jauna vide, lielāka patstāvība un augstākas prasības var kļūt gan par motivācijas avotu, gan radīt apjukumu. Šajā rakstā uzzināsim, ko Madonas Valsts ģimnāzijas absolventi **Lauma Vīgante, Krišjānis Laizāns, Markuss Peilāns** un **Adrija Suseja** iesaka darīt jau tagad, lai pirmais kurss neklūtu par pārbau-dījumu.

Kas ģimnāzistam jau tagad ir jāzina un jādara, lai augstskolā būtu vieglāk?

Lauma Vīgante: „Jācenšas darīt vairāk. Skolā bija pierasts, ka bieži pietika tikai ar materiālu no mācību stundām, bet augstskolā gan nē. Vismaz manā izvēlētajā programmā svarīgi lasīt papildu literatūru un skatīties pasnie-dzēju ieteiktās filmas, jo tikai tā var nopelnīt augstākas atzīmes un labāku izpratni par tematu.”

Krišjānis Laizāns: „Lai augstskolā būtu vieglāk, es ieteiktu jau ģimnāzijā vairāk plānot savu laiku. Laika plānošana ir nepieciešama, lai spētu tikt galā ar *n-tajiem* darbiem augstskolā, kā arī aktivitātēm ārpus skolas. Svarīga spēja, kas pašam *piekliboja* ģimnāzijas laikā, bet noteikti vajadzīga turpmāk ejot, ir darbus pildīt jau laicīgi, lai nepa-liek uz pēdējo brīdi.”

Markuss Peilāns: „Pašam ir jābūt patstāvīgam-neviens neskraidīs pakal. Cītīgi jāapgūst mācību viela un jāiesniedz darbi laikā. Attiecīgi- jāmaks mācīties pašam. Šis man sagādāja grūtības studiju sākumā.”

Adrija Suseja: „Ir jāiemācās kļūt patstāvīgam. Ne-viens neatgādinās par pienākumiem, pašam būs jāuzņemas atbildība par augstskolas darbiem, ikdienu un laika plānošanu.”

Kā Tu plāno laiku starp lekcijām, hobijiem un atpūtu, lai nepārslogotu sevi?

Lauma Vīgante: „Universitātē jau semestra sāku-mā ir sagatavots visu lekciju un iesniedzamo darbu grafiks, tāpēc ir viegli orientēties laika plānošanā un saprast, kad varu un ir nepieciešams veltīt vairāk laika mācībām un kad varu vairāk atpūties.”

Krišjānis Laizāns: „Cenšos darbus darīt laicīgi un konsultēties ar pasniedzējiem, kursa biedriem, lai maksimā-li labi izprastu uzdotos darbus un izpildītu tos efektīvi, tādā veidā iegūstot arī vairāk brīvā laika.”

Markuss Peilāns: „Man ir noteikts laiks, kad mācos, un, kad esmu visus darbus izdarījis, tad pievērsos ārpus-skolas aktivitātēm. Noteikti iesaku izmantot visas piee-jamās iespējas brīvā laika pavadīšanai augstskolā. Pats arī spēlēju studentu līgā basketbolu, tas ļoti palīdz atbrīvoties no ikdienas mācību saspringuma.”

Adrija Suseja: „Ir svarīgi atrast laiku abiem – mācībām un hobijiem, lai diena būtu gan produktīva, gan pie-pildīta. Es vienmēr ieplānoju laiku sev pēc lekcijām, tas man palīdz atpūties un darīt to, kas man patīk, piemēram, aiziet uz treniņu zāli vai pavadīt laiku ar draugiem. Es esmu visproduktīvākā vakarā, tad arī vairāk pievērsos augstskolas darbiem.”

Kura prasme, ko attīstīji ģimnāzijā, Tev tagad visvairāk palīdz?

Lauma Vīgante: „Sadalīt prioritātes, varbūt dažreiz jāatliek kādas personīgās nodarbes citai dienai, jo svarīgāk ir pamācīties.”

Krišjānis Laizāns: „Es neteiktu, ka ir viena izteikta lieta, kas palīdz. Ir vairākas, piemēram, prezentēšanas prasmes, kuras ir diezgan noderīgas, jo augstskolā bieži savi darbi ir jāprezentē. Noteikti arī palīdzēja padziļināto priekšmetu apguve, precīzāk, augstākā matemātika. Manai studiju programmai jau pirmajā semestrī bija kurss - augstākā matemātika, un šis kurss man bija viens no vieglākajiem, jo es jau gandrīz visu zināju no ģimnāzijā apgūtās padziļinātās matemātikas.”

Markuss Peilāns: „Komunikācijas prasmes. Iesaku iegūt jaunus draugus, kontaktus un prasmes- tas ļoti noderēs! Erasmus+ projekts ir lieliska iespēja pilnveidot savas komunikācijas prasmes, kas nākotnē, iespējams, var noderēt.”

Adrija Suseja: „Ģimnāzijā iemācījos patstāvīgi mācīties – pati meklēt informāciju un plānot darbus, kas viegli palīdz tikt galā ar augstskolas darbiem.”

Kas, Tavuprāt, ir pats svarīgākais, ko ģimnāzis-tam būtu jāsaprot par studijām un dzīvi pēc ģimnāzijas?

Lauma Vīgante: „Augstskolā pasniedzējiem nav laika individuāli pievērsties katram studentam, tāpat arī ne visas lekcijas ir obligāti jāapmeklē. Noteikti būs dienas, kad uz lekcijām negribēsies iet, un ir viegli tās izlaist, jo ne vienmēr tiek uzskaitīts apmeklējums, tomēr jāsaprot, ka šeit viss ir atkarīgs no katra paša un no tā, cik daudz esi gatavs ieguldīt darbu un pūles, lai sasniegtu labu rezultātu.”

Krišjānis Laizāns: „Svarīgi saprast to, ka dzīve strauji mainīsies, mainīsies dzīvesvieta, ikdienas vide, cilvēki apkārt. Sākumā šīs visas straujās pārmaiņas, ļoti iespē-jams, radīs stresu, taču tas drīz vien pāriet. Galvenais ir saprast, vai tas, ko mācies, ir noderīgi un pašam saistoši. Ja patiks tas, ko mācies, tad to darīt būs gan vieglāk, gan inte-resantāk.”

Markuss Peilāns: „Jābūt disciplinētam, komuni-kablam un jāmaks arī plānot savu laiku- nepārslogot sevi ar darbiem. Ja augstskolas posmā ir jādzīvo *kojās*, tad jāiemā-cās sakopt aiz sevis, būt draudzīgam ar istabas biedriem un jāmācas pat gatavot. Ir jāizvērtē arī darba apvienošana ar mācībām- ja to nevar izdarīt, tad es ieteiktu pirmo gadu veltīt mācībām un tālāk mēģināt strādāt. Es, piemēram, to nevaru, ir daudz citu lietu, kurām neatliek laika.”

Adrija Suseja: „Uzsākot studijas, apkārtējā vide ļoti mainīsies – dzīvē ienāk jauni cilvēki, jauna pieredze, un, iespējams, nāksies dzīvot patstāvīgi citā pilsētā. Sāku-mā var likties biedējoši un neierasti, bet pierodot tas viss būs interesanti un aizraujoši. Augstskolā būs “savi” cilvēki, jo būs līdzīgas intereses un katram savi mērķi, kas motivē. Studijas ir interesantas, jo mācies to, ko esi izvēlējis. Sva-rīgi atcerēties, ja liekas, ka nezini, ko dari, un ir apjukums, tas ir pilnīgi normāli. Tam iet cauri daudz cilvēku, pat ja no malas tā neliemas. Viss nāk ar laiku un pieredzi.”

Loreta Ilonda Lazdiņa (11.a)

Fizika nav viegla, bet ļoti vajadzīga

Sākoties jaunajam mācību gadam, un, 7.klašu skolēniem atgriežoties skolās solā nu jau kā astotklasniekiem, stundu sarakstam pievienojies jauns mācību priekšmets - fizika. Tika aptaujāti 8.klašu skolēni, lai noskaidrotu viņu viedokli par šo jauno mācību priekšmetu. Daļa skolēnu gan atzina, ka fizika viņiem sagādā grūtības, tomēr lielākoties skolēni uzskata, ka fiziku mācīties ir svarīgi un ka tas noderēs nākotnē.

Karļina Petrova (8.a): „Man ir grūtības iegaumēt visas formulas, jēdzienus un apzīmējumus, bet man fizika patīk, jo tā palīdz saprast, kā darbojas pasaule ap mani. Man šķiet interesanti uzzināt, kāpēc notiek dažādas dabas parādības, un man fizika dažreiz noder arī matemātikā un ķīmijā. Tā attīsta loģisko un kritisko domāšanu, veicina problēmu risināšanas prasmes, tas ir pamats daudzām profesijām. Fizikas zināšanas nākotnē var palīdzēt izvēlēties dažas profesijas, piemēram, kaut ko ar inženieriem, medicīnu vai IT jomu. Tā dod pamatu daudzām mūsdienīgām profesijām.”

Rasa Irbe (8.a): „Man patīk fizika, jo man tā padodas. Manuprāt, skolēniem ir jāapgūst fizika, lai saprastu, uz kādu noteikumu pamata viss notiek. Daudzās profesijās ir vajadzīga fizika. Es pagaidām neesmu apguvusi daudz tēmu,

bet no tām, kuras es esmu iepazinusi, visinteresantākā ir par skaņu, jo es spēlēju instrumentu, un tas man palīdz daudz ko saprast.”

Raitis Banga (8.a): „Man patīk fizika, jo tur ir eksperimenti un dzīvībai svarīgas zināšanas. Manuprāt, skolēniem ir jāapgūst fizika, lai dzīvē būtu vieglāk dažādās situācijās. Visinteresantākās tēmas man šķiet skaņa, kustība un gaisma.”

Artis Hveckovičs (8.a): „Man fizika patīk, jo man tā padodas un man tā liekas interesanta. Skolēniem ir jāapgūst fizika, jo fizikas aprēķinus ir vērts zināt, īpaši tiem, kuriem vajag plānot būves vai vispārējas ikdienas lietas. Fizikas zināšanas var noderēt, jo, manuprāt, nākotnē būs daudz lietu, kur vajadzēs zināt fiziku, lai nepārvērsās viss par katastrofu. Man visinteresantākā šķiet gravitācija, jo mēs esam gravitācijas ietekmē katru sekundi.”

Līva Vanaga (8.b): „Man patīk fizika, jo tā var būt ļoti interesanta. Manuprāt, skolēniem ir jāapgūst fizika, jo tā var noderēt nākotnē, un var uzzināt interesantus faktus. Man visinteresantākā tēma šķiet gravitācija, jo tā palīdz saprast, kā Zeme strādā.”

Edvards Bruzguls (8.a)

Pārvērst hobiju biznesā

10.b klasē šogad izveidots viens, taču unikāls skolēnu mācību uzņēmums, kurā darbojas Dārta Elīza Macijevska, Alberts Buske un Marta Kārkliņa. SMU „CyanTrio” biznesa ideja slēpjas Cianotipijas mākslas tehnikā. Tehnika ļauj iekludināt savu savdabīgo tumši zilo toni katrā ikdienas solī. Lai vairāk uzzinātu par uzņēmuma tapšanu, Maģiskā intervēja SMU komandu.

Viena no pirmajām un svarīgākajām biznesa darbībām ir ideju ģenerēšana. SMU „CyanTrio” idejas galvenā autore bija dalībiece Dārta Elīza Macijevska. Viņa stāsta: „Cianotipijas tehniku iemācījos no skolotājas Zanes Beģes-Begges un aizrāvos ar šīs mākslas eksperimentu un vienkāršību. Šogad vēlējos pamēģināt veidot SMU tādu produktu, par kuru es zinu, lai vairāk varētu fokusēties uz pašu SMU izveidi kā tādu. Tā nu arī izlēlē - kāpēc hobiju nepārvērst produktā?”

Lai gan uzņēmējdarbība no malas var šķist vienkārša, tai līdzī nāk dažādi izaicinājumi un grūtības. „Laikam jau lielākajām grūtībām - darbības uzsākšanai - esam tikuši pāri, jo nevienam no mums nav bijusi šāda pieredze. Ar katru tirdziņu kļūst arvien vieglāk,” stāsta Dārta. Savukārt Marta piebilst: „Grūtības sagādā tas, ka dažreiz sanāk strādāt vēl vakaros. Tas visbiežāk notiek pirms tirdziņiem, jo jāražo jauna produkcija un jāpagatavo pārdot.” Tomēr visi trīs komandas biedri piekrīt, ka savstarpējo nesaskaņu gandrīz nav bijis, tāpēc var droši teikt, ka komanda ir izveidota veiksmīgi un tās dalībnieki spēj labi sadarboties.

Darbs SMU komandā katram no dalībniekiem ir devis arī vērtīgu pieredzi gan plānošanā, gan komunikācijā ar klientiem. Piedaloties tirdziņos un prezentējot savu produktu, jaun-

ieši ir iemācījušies skaidri pastāstīt par savu ideju, uzklaut klientu viedokļus un pielāgot piedāvājumu pieprasījumam. Šī pieredze palīdz labāk izprast, kā praktiski darbojas uzņēmējdarbība un cik svarīga ir komandas sadarbība.

Uzņēmuma nākotne vēl nav pilnībā skaidra, taču katram komandas biedram ir savi mērķi un idejas tālākai attīstībai. Alberts stāsta: „Vēlētos paplašināt mūsu SMU produktu klāstu. Piemēram, veidot cianotipijas dizainus arī uz apģērba vai pieņemt cilvēku jau nolietotu apģērbu uzlabošanai, kur mēs nocianotipējam audumu un uzliekam mākslas darbu, piemēram, traipa vietā. Tas gan pagaidām vēl ir idejas stadijā.” Dārta piebilst: „Mans mērķis ir attīstīt produktus un gūt jaunu pieredzi. Nevienam brīdī šo visu neesmu darījusi naudas dēļ, vēlējos gūt biznesa veidošanas pieredzi un būt šajā komūnā.” Savukārt Marta stāsta: „Viens no

maniem lielākajiem mērķiem ir iegūt pieredzi biznesā, jo mans nākotnes plāns ir studēt arhitektūru.”

Biznesam ir kur augt un attīstīties, kā jau mums katram, taču ļoti priecājamies par klasesbiedru sasniegto un viņu drosmi lēkt nezināmajā.

Ir tapis arī „CyanTrio” jaunākais produkts, kuru iegādājoties, ir iespēja iegūt to pašu prieku, ko iegūst Dārta, Alberts un Marta. Cianotipijas DIY komplekts ļauj piedzīvot eksperimenta procesu un pašam izgleznot sevis izvēlēto virsmu bagātā cianotipijas tonī.

Foto no SMU „CyanTrio” arhīva
Anete Jete Breča (10.b)
Elza Džuljeta Berga (10.b)

Februāris mīlestības mēnesis

Valentīna diena ir ne tikai vieni no skaistākajiem mīlestības svētkiem, bet gan arī viens no ienesīgākajiem svētkiem pasaulē – šokolādes, ziedi un dažādas dāvanas tiek intensīvi tirgotas šajā dienā, ļaujot augt ekonomikas rādītājiem.

Arī ģimnāzijā šie svētki iegūst simbolisku nozīmi un pārvērš februāra mēnesi par mīlestības un draudzības laiku. Dažādas aktivitātes pastiprina maiguma atmosfēru skolā un tās sienās.

No 2.februāra līdz 12.februārim ģimnāzistiem bija iespēja rakstīt vēstules, iespējams, lai atzītos simpātijā vai apliecinātu mīlestību. Savukārt radošākiem prātiem bija iespēja uzrakstīt kādu jociņu vai varbūt pat viltus vēstuli, bet nu, to jau neviens neuzzinās, jo šādas viltus vēstulītes mēdz salikt kopā pārus, kuri paši par to nekad nav aizdomājušies. Valentīna dienas foto stūrītis un balle bija pašu šo svētku odziņa, turpretim mēnesi noslēdza „Satikšanās ar Kupidonu” un filmu vakars.

Lai gūtu plašāku ieskatu ģimnāzistu domās un idejās par šiem svētkiem, mēs aptaujājām ģimnāzistus.

Ko Tev nozīmē Valentīna diena?

Rodrigo Patriks Šipolnieks (11.b): „Valentīna diena dod man iespēju satuvināties ar mīlo cilvēku un vēl vairāk parādīt savas domas un mīlestību viņai.”

Sindija Rūnika (11.a): „Man Valentīna diena nozīmē dienu, kad var vairāk padomāt par mīlestību un draudzību. Tā ir laba iespēja pateikt cilvēkiem, ka viņi tev ir svarīgi.”

Vai Tu tici mīlestībai no pirmā acu skatiena?

Rodrigo Patriks Šipolnieks (11.b): „Es ticu mīlestībai no pirmā acu skatiena, jo pašam ir tāda iespēja to izbaudīt, un ceru, ka tā nekad neapstāties.”

Linda Ivanāne (11.c): „Es ticu, ka mīlestība no pirmā acu skatiena var būt kā spēcīga pievilksnās vai sajūta, kas uzreiz pievelk. Tomēr īsta mīlestība parasti attīstās ar laiku, kad cilvēkus iepazīst dziļāk. Man šķiet, ka sākums var būt sajūta, bet pamats rodas ar uzticēšanos un kopīgu pieredzi. Tā ir skaista ideja, bet ne vienmēr pietiek tikai ar skatienu.”

Luīze Broka (9.b): „Es neticu mīlestībai no pirmā acu skatiena, manuprāt, mīlestība ir kaut kas dziļāks, nevis redzēt kādu un spriest, ka no viena acu skatiena tā ir persona, ar kuru tu gribi pavadīt atlikušo dzīvi. Redzot cilvēku pirmo reizi, tu vari

saprast tikai cilvēka izskatu, bet ne dvēseli. No sākuma ir vairāk jāiepazīstas, lai saprastu, ka tā ir īsta mīlestība.”

Sindija Rūnika (11.a): „Es domāju, ka tas ir iespējams, bet tas notiek reti. Dažreiz cilvēki vienkārši uzreiz sajūt īpašu saikni. Bet es tam īsti neticu.”

Diāna Rudene (11.c): „Mīlestībai no pirmā acu skatiena es neticu, jo izskats var būt maldinošs. Cilvēks ir daudz vairāk nekā tikai viņa vai viņas izskats, aiz katra cilvēka ir personība, raksturs.”

Ko Tu parasti dari Valentīna dienā?

Sindija Rūnika (11.a): „Parasti es pavadu laiku ar draugiem vai ģimeni. Dažreiz noskatāmies kādu filmu vai vienkārši pavadām laiku kopā, tas man ir ļoti nozīmīgi, un es to izbaudu.”

Vanesa Neimane (9.b): „Parasti Valentīna dienu es pavadu pie televizora ekrāna, skatoties filmas. Man svētkus patīk pavadīt kopā ar ģimeni, jo tā kopīgi radām pozitīvu gaisotni!”

Vai skolā vajadzētu rīkot īpašus Valentīna dienas pasākumus?

Diāna Rudene (11.c): „Man nav iebildumu, ka skola rīko Valentīna dienas pasākumus, bet neesmu droša, vai tie ir vajadzīgi. Cilvēki, kas ir attiecībās, to svin, un tiem, kuriem tādu nav, tā var kalpot kā diena, kad novērtēt savus draugus un tuvākos, tas, ka skola dod šādu iespēju pavadīt laiku, nav slikti.”

Vanesa Neimane (9.b): „Manuprāt, skolai vajadzētu rīkot (turpināt rīkot) pasākumus, jo tas piešķir vēl labāku atmosfēru. Iespējams, šie pasākumi nav tik apmeklēti kā tradicionālie pasākumi, bet domāju, ka 100% vajag turpināt šo iesākto tradīciju ar balli.”

Luīze Broka (9.b): „Manuprāt, skolā ir ļoti jauki rīkot Valentīna dienas pasākumus, un to vajadzētu darīt, jo dažiem nav ko darīt šajā dienā. Un cilvēki var nākt uz rīkotajiem pasākumiem, socializēties, iegūt jaunus draugus un vienkārši labi pavadīt laiku.”

Izrādās, ka Valentīna dienu svin ne tikai pārīši, bet arī citi, kopā ar draugiem un ģimeni. Varbūt tiešām svētki ir domāti lielākoties tāpēc, lai varētu atpūsties no ikdienas rutīnas, piesēst pie galda un gardi paēst kūciņu vai konfektes.

Viviāna Ribakova – Roledere (12.a)

Volejbols nav tikai sports

21. un 28. janvārī Madonas Valsts ģimnāzijas sporta zālē valdīja īsta sacensību spriedze – norisinājās ilgi gaidītās skolas volejbola sacensības. Laukumā tikās gan 7.–9. klašu, gan 10.–12. klašu komandas, kopā radot aizraujošu un emocionālu bagātu turnīru.

Jaunāko klašu grupā spēkiem mērojās komandas “Zibens ieloks”, “Bumbu iznīcinātāji”, “Vienkārši amatieri” un “Kartupeļi”, savukārt vecāko klašu grupā – “12.klašu pieredze”, “Džima žurkas”, “Komanda.lv” un “Uzmanies no Jānīša gremdēm”. Katrā komandā bija jābūt 6 spēlētājiem, ievērojot svarīgu noteikumu – vismaz 2 meitenēm un 2 zēniem. Tiem, kuriem nebija savas komandas, bija iespēja pieteikties individuāli un pievienoties citiem, kas padarīja sacensības vēl saliedzotākas.

Turnīrs sastāvēja no 10 spēlēm, kur katra bija nozīmīga ceļā uz finālu. Sākumā savā starpā sacentās jaunāko klašu komandas, kam sekoja uzvarētāju cīņas. Tad laukumā devās vidusskolēni, kuri demonstrēja gan pieredzi, gan stratēģiju. Noslēgumā labākās komandas tikās izšķirošajās spēlēs par godalgotajām vietām.

Sacensību atmosfēru spilgti raksturo Ella Korneja (11.c): „Sporta zālē bija gan nīpri atbalstītāji, gan arī bija jūtams, kā saka, klusums pirms vētras, jo katra komanda gatavojās, lai sasniegtu 1.vietu! Manuprāt, ļoti liela daļa skolēnu, kas mācās Madonas Valsts ģimnāzijā, ļoti labi spēlē volejbolu, jo, kas ir pat ļoti pārsteidzoši, katru starpbrīdi skolēni nāk uz sporta zāli spēlēt savā starpā volejbolu. Visjaudīgākā bija Alekša Kozuļa komanda, jo viņiem bija kārtīgs, saliedēts komandas gars un visi cīnījās līdz pašām beigām, viņu spēles bija patiesi baudāmas. Es ļoti vēlos, lai arī nākamgad būtu šādas sacensības, jo volejbols ir ģimnāzistu iecienītākais sporta veids, un arī es pati beidzot vēlos atgūties pēc traumas un izjust šo cīņas garu, tāpēc es jau zinu, ka nākamajā gadā mūs visus gaida vēl sīvāka spēle.”

Šīs sacensības vēlreiz pierādīja, ka volejbols ģimnāzijā nav tikai sports – tā ir aizrautība, komandas gars un kopā būšanas prieks. Skolēni ne tikai sacentās, bet arī atbalstīja cits citu, radot īstu sporta svētku atmosfēru.

Laura Krampe (9.b)

Skolēnu mācību uzņēmums „Meltē”

Mēs, Ieva Zvirgzdiņa un Sandija Līva Liepiņa no 7.b klases, pārstāvam skolēnu mācību uzņēmumu „Meltē”, kas piedāvā oriģinālus un rūpīgi gatavotus tējas baudīšanas produktus. „Meltē” apvieno kvalitāti un dabīgumu, lai katrs tējas mirklis kļūtu īpašs.

Ideja par produkciju radās Sandijai Līvai, kura jau

pagājušajā gadā bija iesākusi veidot tējas bumbas, un šogad mēs abas kopā paplašinājām preču klāstu. Mūsu uzņēmums

piedāvā tējas bumbas, tējas maisījumus ar izdomātām un klasiskām garšām, kā arī tējas karotītes. Īpašu vietu ieņem arī šokolādes karotītes, kas, izgatavotas no bioloģiskās šokolādes, piešķir dzērieniem bagātīgu un maigu garšu.

Esam gandarītas par gūto pieredzi un zināšanām, bet tāpat kā visi sastopamies arī ar dažādiem izaicinājumiem gan produktu pārdošanā, gan reklamēšanā.

Esam apņēmības pilnas nepagurt un turpināt iesākto. Tāpēc uzņēmums ar savu ideju piedalās konkursā „Biznesa skices”, demonstrējot radošumu, uzņēmību un vēlmi attīstīt ilgtspējīgu produktu.

Ieva Zvirgzdiņa (7.b)

12.c pavasara piedzīvojums Vīnē

Pēc veiksmīgas filmēšanās TV spēles „Gudrs, vēl gudrāks”, kur piedalījās Madara Paula Eglīte, 12.c klases skolēni un klases audzinātāja Ilva Markova ar vīru 5.marta vakarā devās ilgi gaidītā ceļojumā uz Austrijas galvaspilsētu Vīni. Kopā bijām 16 braucēji, dzīvojam divos blakus esošos dzīvokļos. Vīnē ēšana ārpus mājas ir diezgan dārga, tāpēc brokastis un vakariņas gatavojām paši.

Lai gan bija diezgan vējains, saulainais un pavasarīgais laiks radīja lielisku noskaņojumu, un trīs dienu laikā mums izdevās apskatīt daudz interesantu vietu, iepazīt pilsētu un kopā piedzīvot dažādus notikumus.

Pirmo rītu aizvadījām zinātniski pētniecisko darbu reģiona konkursa aizstāvēšanā, bet, gandarīti un atviegloti par padarīto, devāmies iepazīt Vīni. Apskatījām vēsturisko centru – Svētā Stefana katedrāle, Svētā Pētera baznīca, Palais Daunkinsky, Hofburgas pils, Varoņu laukums, Austrijas Nacionālā bibliotēka, kuras krāšņā zāle ar senām grāmatām un griestu gleznojumiem izskatījās kā no filmas. Dienas turpinājumā devāmies uz Albertina muzeju, kur apskatījām Monē un Pikasso mākslas darbus. Ļoti novērtējām, ka jauniešiem līdz 19 gadu vecumam muzejos ieeja ir bez maksas.

Otrajā dienā apmeklējām vietējo tirdziņu. Pēc tam devāmies apskatīt krāsaino un neparasto Hundertvasera namu, kas pārsteidza ar savām formām un spilgtajām krāsām. Dienas noslēgumā apmeklējām Belvederes pili, kur baudījām iespaidīgo pils arhitektūru un interjeru. Īpaši interesanti bija dzīvē re-

dzēt un baudīt slaveno G. Klimta gleznu „Skūpstis”, ko līdz šim bijām redzējuši tikai kultūras pamatu stundās un suvenīros.

Trešajā dienā devāmies uz bagātīgo un plašo Šēnbrunnas zoodārzu, kas ir vecākais pasaulē. Visvairāk patika mīlīgās pandas, roņi, ziloņi un degunradži. Apskatījām arī Šēnbrunnas pili no ārpusē un devāmies pastaigā pa apkārtni.

Ikdienā lielāko daļu vietu varēja izstaigāt kājām, taču braucām arī ar metro un tramvaju, kas bija viegli,

ērti un ātri.

Šis brauciens uz Vīni bija lieliska iespēja iepazīt skaistu Eiropas pilsētu. Piedzīvojām daudz ko jaunu, redzējām skaistas vietas un vienkārši pavadījām laiku kopā kā klase. Atmiņas par saulainajām dienām, skaisto arhitektūru un kopīgajiem piedzīvojumiem noteikti paliks vēl ilgi.

Dagmāra Tropa (12.c): „Vispilgtāk atmiņā palikusi pilsētas arhitektūra. Staigājot pa ielām, varēja redzēt daudz skaistas un iespaidīgas ēkas, un mēs vienkārši mierīgi baudījām Vīnes šarmu. Pilsēta šķita aktīva un rosīga, bet tajā pašā laikā arī mierīga un patīkama. Mēs arī nogaršojām tradicionālos ēdienus – šniceli un ābolu štrūdēli ar vaniļas mērci, kas bija ļoti garšīgi un vēl vairāk papildināja mūsu iespaidus par Vīni.”

Foto no 12.c klases arhīva
Madara Paula Eglīte (12.c)

Panākumi Satversmes tiesas konkursā

Jau deviņo gadu Satversmes tiesa izsludina skolēnu radošo darbu konkursu, kurā var iesniegt zīmējumu, video darbu vai domrakstu. Konkursa mērķis ir stiprināt skolēnu valstisko apziņu un sekmēt līdzdalību demokrātijas procesos, pētot un iedzīvinot Satversmes vērtības.

Šī gada uzvarētāji tika godināti apbalvošanas ceremonijā 20.februārī, un starp tiem bija 12.c klases skolniece **Paula Madžule**, kura izcīnīja 1.vietu ar domrakstu par tēmu

„Uzticība Latvijai – ticēt un uzticēties savai valstij”. Konkurssā kopumā tika iesniegti 62 domraksti no 60 skolām visā Latvijā, kas ir lielākais dalībnieku skaits konkursa vēsturē. Palīdz skolotājai Ingai Ķimeniecei par atbalstu!

Ar Paulas Madžules konkursa darbu var iepazīties „Maģiskās” literārajā lapā.

Madara Paula Eglīte (12.c)

Uzticība Latvijai – ticēt un uzticēties savai valstij

Uzticība ir kas dziļi cilvēcis – pēc tās alkst ikviens. Tā ir silta sajūta, ka esi pamanīts, uzklauts un saprasts. Domājot par uzticību Latvijai, saprotu, ka tā nav vienkāršs jēdziens, ko varētu iemācīties no vēstures grāmatām. Tā drīzāk ir trausls līdzsvars starp brīvību rīkoties un atbildību par to, kā mūsu rīcība ietekmē citus. Man tā nav tikai ticība valsts struktūrām, bet arī – un galvenokārt – cilvēkiem, kuri šo valsti veido ar savām izvēlēm un darbiem.

Ikdienas pieredze var nešķīst ar to tieši saistīta, tomēr kāds spilgts piemērs man izrādījās mācīšanās autovadītāja tiesībām. Es skaidri izjutu šo uzticības principu. Ceļu satiksmes noteikumi darbojas kā mikromodelis sabiedrībai: tie pastāv tik ilgi, kamēr mēs paši tiem uzticamies un tos ievērojam. Viena cilvēka patvaļīga rīcība var izjaukt sistēmu, gluži tāpat kā neuzticība valstij var graut sabiedrības saliedētību. Dažreiz, braucot pa naksnīgajām ielām, mani pārņem saldēni rūgta valgme – sajūta starp vieglu bailu dūrienu un patīkamu, pieaugušu atbildības apziņu. Katrs luksofora signāls ir kā simbols tam, ka mums visiem ir kopīgi noteikumi un vienlīdzīga atbildība. Ja viens tos neievēro, cieš ne tikai viņš, bet arī citi, sāk plaisāt veselums. Līdzīgi ir arī ar valsti – uzticība nedrīkst būt individuāla sajūta – tai ir jābūt kopīgai rīmei.

Taču nozīmīgi saprast, ka uzticība Latvijai nav tikai teorētiski iemācāma struktūra – tā ir emocionāla saikne. Es savu zemi redzu kā dzīvu organismu, kurā katrs cilvēks ir šūna. Ja šūnas sadarbojas, organisms ir vesels, bet, ja tās sāk “dzīvot tikai sev”, organisms kļūst vājš. Tieši tāpēc uzticība nozīmē arī atbildību – ticību, ka mana rīcība nav vienaldzīga un ka katram solim ir sekas. Tā nerodas tikai no paklausības, bet arī no drosmes runāt, ieblīst un aizstāvēt taisnīgumu. Dialogs ar valsti nav vienvirziena – tajā ietilpst arī sabiedrības protesti un aktīva pilsoniskā līdzdalība. Kad cilvēki iziet ielās, lai aizstāvētu savas tiesības vai ieblīstu pret netaisnību, tā nav neuzticība, bet gan apliecinājums tam, ka sabiedrība joprojām tic valsts spējai mainīties un augt. Protesti ir kā spēcīgākā balss mūsu kopīgajā sarunā – tie atgādina, ka uzticība nav akla, bet gan modra, domājoša un gatava iestāties par to, kas ir taisnīgs un godīgs. Mūsu tautas mūžam plaukstošais dzejnieks Imants Ziedonis teicis: “Pasaulē nav tik mazs cilvēciņa, kuram mēs katrs nevarētu būt biedrs, draugs un brālis.” Viņa vārdi spēcīgi apstiprina to, ka pat mazākais var kļūt liels, ja vien to balsta uzticēšanās un vienotība.

Un tomēr vissvarīgākais – kā mēs, jaunieši, paši varam vairot uzticību savā vidē? Es ticu, ka tas sākas mazos, klusos brīžos: kad aizstāvu patiesību, pat ja tas ir neērti; kad aizstāvu klasesbiedru; kad izvēlos mācīties, nevis meklēt vieglāko ceļu; kad saglabāju cieņu, pat ja domāju citādi. Šīs mazās rīcības ir kā sīkas skrūvēs lielā mehānismā – tās nostiprina kopējo struktūru, pat ja pašas ir gandrīz nemanāmas.

Uzticība Latvijai nav izmērāms lielums ar sākuma un gala punktu – tas ir process, kā nebeidzamais Jāņu siera ritulis. Tā nav tikai reize gadā, kad svinam valsts svētkus, bet gan ikdienas dialogs starp cilvēku un valsti. Katrs mūsu lēmums – vai ievērot noteikumus vai godīgi mācīties, vai cienīt līdzcilvēku – kļūst par šī dialoga daļu. Jo vairāk spējam būt atbildīgi, saglabājot mīlestību un pietāti, jo stabilāks kļūst pamats, uz kura balstās mūsu kopīgā māja – Latvija.

Paula Madžule (12.c)

Literārā lapa

Grāmatas stāsts - mūsu stāsts

Jau kopš cilvēces rītausmas pastāvējuši gan mīti, gan vērtīgas zināšanas, ko nodot nākamajām paaudzēm. Rakstības rašanās 4.gadu tūkstoši pirms mūsu ēras šo uzdevumu atvieglāja, tomēr vēl bija jāpaiet gariem gadsimtiem, lai grāvējumi uz sienām, māla plāksnītes un rakstu ruļļi pārtaptu grāmatās, kādas pazīstam šodien.

[..] Latviešu valodā sarakstīto grāmatu stāsts savā būtībā ir stāsts par mūsu valodas attīstību: tās pirmie soļi vecajā drukā, aplīpušai ar vācu un krievu valodas piemaisījumiem un stilu, uzplaukums Latvijas pirmās brīvvalsts laikā, nežēlīgā vērsšanās pret to - rusifikācija - padomju okupācijas laikā un aizvien vairāk valodā ieplūstošie anglicismi mūsdienās. Mūsu valoda ir daļa no mūsu identitātes, un mums tā ir jāsargā!

Latviešu grāmatu stāsts ir arī stāsts par mūsu nacionālās pašapziņas un identitātes veidošanos. No vācu un krievu kundzības līdz neatkarīgai Latvijas valstij, no nacistu un padomju okupācijas līdz mūsdienām. Tas ir stāsts par mūsu tautu, mūsu senčiem un galu galā arī mums pašiem. Lai arī pirmajai grāmatai latviešu valodā bija lemts drūms liktenis, mēs, latviešu tauta, joprojām esam šeit ar savu valodu, tradīcijām un apņemšanos tās kopt un sagāt.

Jau kopš bērnības esmu iecienījusi grāmatu lasīšanu. Tā sākās ar mammas un vecmāmiņas priekšā lasītajām pasakām un izauga līdz apjomīgu romānu lasīšanai, pašas sacerētiem darbiem un rūpēm par grāmatām. Man vienmēr patīcis kļīst gar viesistabas lielo grāmatplauktu un pāršķirstīt tajā esošās grāmatas. Lielākā daļa no tām ir dzimtas mantojums: 19.gadsimta nogalē, Latvijas neatkarības laikā un padomju laikos izdotas grāmatas. Vismīļākā no manā krājumā esošajām grāmatām ir mana vecvectēva literatūrteorētiķa Kārļa Kurcāla sarakstītā „Ievads drāmas teorijā”, kas izdota 1934.gadā. Senčiem piederējušās grāmatas liek just viņu tuvību, lai gan liktenis nebija lēmis satikties dzīvē. Tās ir mana radošuma, sirdssiltuma un dzimtenes mīlestības neizsmeļamais avots.

Nobeigumā vēlreiz uzsvēršu, ka latviešu grāmatas, par spīti katra laikmeta tām uzspiestajam zīmogam, stāsta par mūsu valodas, nacionālās pašapziņas un pašas tautas tapšanu. Šīs grāmatas kundzības un okupācijas laikos gribēja pazudināt, bet tas neizdevās, tāpat kā neizdevās salauzt latviešu tautu un tās ilgas pēc brīvības. Tāpēc sargāsim savu valodu un tradīcijas - to, kas mūs padara par latviešiem!

Eliza Kurcalte (10.a)

Redaktore: Viviāna Ribakova-Roledere

Redkolēģija:

Roberts Gusts Grasis, Pēteris Zariņš, Sabīne Zenčonoka, Edvards Bruzguls, Sofija Bakmane, Sonora Viņaude, Sibilla Jankauska, Laura Krampe, Anna Reitere, Līva Rēķe, Eliza Kurcalte, Sindija Kolomeģina, Anete Jete Breča, Elza Džuljeta Berga, Ulla Luīze Zelča, Loreta Ilonda Lazdiņa, Alise Sidorenko, Elza Marta Žvagina, Nellija Rūnika, Paula Ozola, Laura Pavlovskā, Kristiāna Kartušina, Artūrs Audže, Madara Paula Eglīte

Konsultante: Kristīne Lukaševica